

Točí se to

Tereza Tichá

Dominika

Kamarádka

Kamarád

Zmije

Sabina

Táta

Levé sluchátko

Pravé sluchátko

Čtečka

Vozík

Jelen

Hlas

Helena

Zákazník

Vendula

Fyzikář

Cizí hlas I – III

1.

Na vlakovém nádraží

Slyšíme zvuk rychle jedoucích kufrů na kolečkách, přijíždí ze všech směrů. Místy je slyšet také přijíždějící vlak nebo hlášení odjezdu a příjezdu spojů. Do toho všeho zní šum spěchajících cestujících.

Dominika spěchá davem s vlastním kufrem, ztěžka oddychuje

Hlasy kamarádů zní z telefonu

Hlas kamaráda: Hele, řekli jsme si-

Hlas kamarádky: Stojíme ti za to?

Hlas kamarádky: Teď v červenci-

Hlas kamaráda: Neozveš se za celý rok-

Hlas kamaráda: Říkáme to přece už od prváku na gymplu-

Hlas kamarádky: Řekli jsme si-

Hlas kamaráda: Je to taková zkouška i pro nás-

Hlas kamaráda: To je za necelej měsíc-

Hlas kamarádky: My tě chceme vidět -

Hlas kamaráda: A co ty?

Slyšíme tupý náraz kufru

Hlas kamarádky: Pojedeš teda?

Hlas kamaráda: Stojíme ti za to?

Domi: Lidi, já teď jedu domů ze školy, nevím, fakt nevím.

Flashback na plese:

Domi a Kamarád jsou opilí, v pozadí hraje mizerná kapela píseň Sex bomb

Domi (*snaží se šeptat*): Já nevím, já fakt nevím.

Kamarád: Normálně si ho vezmi, maturantům to je jedno. Když to neukradneme my, tak to z těch stolů vezme někdo jiný.

Domi: Když já nevím, jestli fialovej nebo růžovej. Si vezmu voba.

Kamarádka (*uraženě*): Si vezmi rovnou všechny. Ale sáhni mi na ten růžovej petrklíč a pobleju tě.

Domi (*Kamarádce*): Budeš blejt?

Kamarádka: Za to můžete vy. Mě vožerete, tancovat jsem s váma šla a teď mi bereš ten růžovej petrklíč, dyž...ty víš, že já ho chci, dyž že mi ladí k očím.

Kamarád: Lidi, bacha, za váma je-

Fyzikář: No, heleme se, prváci. Zpitý jak Dáni. Tak to v pondělí bude na fyzice-

Zvuk zvracení a výkřik Fyzikáře

Zní jiná píseň, tlumeně. Slyšíme smích Domi a Kamaráda.

Kamarád: Já nemůžu! Prváci zpitý jak Dáni!

Kamarádka: Se smějte, já jsem poblila Tomáška...

Domi: Hele, udělalas to nejlepší, cos mohla (*smích*). Ne, ale fakt, neber si to, on se dneska pravděpodobně stejně sundá a nebude si to pamatovat. Navíc, víš, jak se ke mně přece choval při zkoušení?

Kamarád (*paroduje učitele*): Dominiko, je mi z vás smutno. Chci tak moc, když vás tu prosím o popis elektronu!

Kamarádka: No jo, ale-

Domi: Já ti oficiálně děkuju.

Kamarád (*paroduje učitele*): A nejhorší jste Dominiko v tom, ne, né, vy všichni, vy prváci jste úplnej odpad, a navíc zpitý jak Dáni!

Všichni vybuchnou ve smích

Zvuky zvracení

Kamarádka (*plačivě*): Debil. Jak bych mohla být vožralá- (*popotáhnutí*) jak Dán, když se stejně do Dánska nikdy nepodívám. Protože, když- (*popotáhnutí*) Když my jedem akorát na ty školní výlety do Tater (*kašlání*) A v Dánsku maj náhodou skvělý galerie a v Tatrách je zima a medvědi.

Kamarád: Jela bys tam na galerie, a ne se vožrat?

Kamarádka: Ne, já to myslím vážně, (*popotáhnutí*) je to krásná země.

Kamarád: Hej, dobrý, na, vysmrkej se. Tatry nějak přežijeme a pak někdy pojedeme někam spolu.

Kamarádka: Co je, Domi? Usmíváš se jak Grinch.

Domi (*uchechtne se*): Tak pojedeme do Dánska, ne?

Konec Flashbacku

Hořký smích Kamarádky z telefonu. Dialog se opět odehrává v rychlém tempu, slyšíme jedoucí kufry.

Hlas kamarádky: Já ti to říkala. Nemá cenu ztrácet čas.

Domi: Dánsko je strašně drahý.

Hlas kamaráda: Fakt bys nejela?

Domi: Já jsem přece neřekla, že bych nejela.

Hlas kamarádky: Neřeklas, že bys jela. Tyhle kličky máš z politický komunikace?

Hlášení o příjezdu vlaku

Hlas kamarádky: Je lepší si to říct na rovinu.

Domi si povzdechne.

Domi: Mohla jsem víc psát, já vím. Ale já to potřebovala, potřebovala jsem zapadnout. Potřebovala jsem věnovat čas shánění kontaktů, já vím, že vy to nechápete, ale já si prostě chci budovat si kariéru-

Flashback:

Na pomaturitním večírku. Tlumeně slyšíme velmi falešné karaoke na popové písni.

Domi (*ironicky*): Jedu budovat kariéru! Utrí zadek, podej tohle, podej tamto-

Kamarád: Domiňáku! Pocem! Nech toho, jo? Tolik jsi chtěla zkusit au-pair a teď chceš vycouvat? Nejde přece vždycky o kariéru, ale o zážitky.

Domi: Co když se mi ale bude stýskat?

Kamarádka: Hele, jsi úžasná a zvládneš jakoukoliv volovinu, co si vymyslíš. A navíc, Domi, jsme na telefonu 24/7, kdyžtak ti ty mimina srovnáme na dálku. Jo?

Domi (*směje se*): Děkuju, ale jste idioti, víte, to?

Kamarád: Je ti ale jasný, že až se vrátíš z Anglie, tak další destinace je Dánsko? Čtyři roky pokrevního slibu, z toho se nevykroutíš. V září před začátkem vejšky, kočko.

Domi: V září jsem celá vaše. Uf, už aby to bylo.

Kamarád (*srdceryvně*): Budeme čekat a vyhlížet tvoje letadlo na nebesích!

Konec flashbacku

Hlas kamaráda: Jo, Domi, však my to chápem, ale zamrzí to, asi jsem nějak furt věřil, že nám se tohle nestane. Známe se pět let, prostě za tu dobu mi přišlo, že... Že to nevyprchá, no. Jasný, že chceš prorazit, ale prostě...není to vůči nám fér. Nevím, jak jinak ti to říct.

Hlas kamarádky: Mě udivuje, jak se do puntíku splnilo všechno, co jsem si myslela. Nehledě na to, že ses na nás kvůli škole už jednou vykašlala, měli jsme letět už v loni, pamatuješ? Jak ses na začátku září vracela z té Anglie... Škola ještě nezačala, ale tys musela odjet dřív, nahánět kontakty nebo co. Ty si prostě nevystačíš s průměrem, přiznej si to. Jak přičichneš k velkému městu, přestaneš nás potřebovat.

Domi: Já vás potřebuju.

Hlas kamarádky: Jo, ale nejdřív sis musela pojistit, že tě ta „brněnská elita“ přijme.

Domi: Jak tohle můžete říct? Moje spolubydlící neví, jaký mám příjmení. Nemám tam nikoho, s kým bych mohla řešit osobní věci, jsem tam ta divná holka, co nemá kamarády, ale nestěžuju si.

Kamarád neodpovídá

Domi: Neřekneš mi třeba, že kamarády mám?

Hlas kamaráda: Jasně. Ty vole, Domi, když mi jednou za měsíc zavoláš, že je ti tam smutno, ale nedokážeš mi odepsat, když tě potřebuju já, tak fakt nevím, na čem jsem. Je to jako nějaký protahovanej rozchod, poslední rok byl fakt divnej. Prostě...radši to utni hned, než abys nás věčně nechávala si to domyslet. Já tohle nemám za potřebí.

Přijíždí vlak

Domí: Řekněte si datum.

Hlas kamaráda: Počkej, cože?

Domí: Kdy se jede?

Hlas kamaráda: Jako do Dánska?

Domí: Jako do Dánska.

Hlas kamaráda: Proč tak obracíš? Domí, já nemám náladu na to, abys něco slíbila a zase to zrušila týden před odletem.

Domí: Já ti tady přísahám, že mě nic nezastaví, pojedu s váma. Řekni mi to datum.

Hlas kamaráda: Eh, tak, bavili jsme se o termínu od sedmého do dvacátého prvního-

Domí: Na kolik to vyjde?

Hlas kamarádky: Domí, opravdu to myslíš vážně?

Domí: Ano, snažím se tu zjistit podrobné informace. Je to problém?

Hlas kamarádky: No, letenky asi za sedmičku, ubytko okolo devíti-

Domí: Takže šestnáct? Oukej, fajn.

Hlas kamarádky: Čekalas, že to bude míň? Takže, teď to přijde? Vycouveš? Však v redakci tě přece platí, ne?

Výhružné pípaní zavírajících se dveří vlaku

Průvodčí: Slečno budete nastupovat?

J: Jo, ano. Platí.

Hlas kamaráda: Takže platí?

Domí: Platí

2.

V supermarketu, dalšího dne

Po celý obraz slyšíme zvuk jedoucího nákupního vozíku

Domí: Jak, že to letos neplatí?

Znělka supermarketu: Čerstvé maso přímo od řezníka v naší masně!

Domí: Já ale můžu nastoupit hned, skončila jsem dřív. Heleno, vždyť já mám větší zkušenosti než nějaký děcka ze střední. Klidně budu dělat i rozvoz, koupím si kondiční jízdy a budu moct jezdit!

Zvuk jedoucího vozíku

Znělka supermarketu: Nadýchané pečivo vytažené přímo z pece!

Domí: Heleno?

Helena (*tlumeně, někomu mimo rozhovor s Domí*): No, jasně, Prdelo. Dáš si k tomu cheeseburgeru pivečko? A aby ses zejtra zase stavil!

Domí: Heleno? Haló?

Helena (*z telefonu*): Budeš moct zítra v osm?

Domí: Ráno? Já teprve včera přijela ze školy a myslela jsem-

Helena (*z telefonu*): Hele, jestli ti to nevyhovuje, tak mě nezdržuj.

(*Tlumeně, někomu mimo rozhovor s Domí*): Počkej, jen to típnu a hned se ti budu věnovat.

Domí: Ne, počkej, pojedu hned, fakt, pojedu! Letos jsem při škole nikde nepracovala, protože jsem věděla, že chci jít k vám, hrozně moc mi to dalo a ráda bych se vrátila.

Helena (*z telefonu*): Hm, to je milé... Jen jestli ta tvoje starost o náš podnik není spíš starost o další pěkný sluchátka. Nebo cože zas takhle nárazově? Chystáš se někam na dovču a vzpomněla sis, že nemáš peníze?

Slyšíme, jak nákupní vozík zrychluje

Domí: Dívala jsem se vám na stránky a klidně budu dělat i propagaci, jak mi loni říkala, že byste časem chtěli nový logo! Na sítích mám taky dost sledujících, natočíme nějaký videa o country večerech a uděláme třeba soutěž o burger-

Ozve se strašná kovová rána a heknutí

Nakupující: Ty, koukej na cestu! Kurva, mám to úplně všude, odporný fazole... To platit nebudu, ti říkám.

Domí mlčí.

Nakupující: Mi na to nic neřekneš?! Uhni s tím krámem kovovým, ať tě vidím!

Domí: To se nedivte, že to do vás někdo napálí, když se tady roztahujete přes celou uličku. Normálně si to utřete a platit to nemusíte, když se řekne, že to byla nehoda.

Helena (*z telefonu*): Dominiko? Slyšíš mě?

Nakupující: Ty chceš bejt drzá, jo?

Domí: Vždyť vám tady normálně radím, tak asi nemůžu bejt drzá.

Nakupující: Víš, co? Teď půjdeš se mnou na kasu, hezky jim to vysvětlíš a vytáhneš bura za ty rozkašený fazole!

Domí: Naser si, mroží!

Slyšíme vlhký zvuk, něčeho, co dopadlo na zem a na tělo muže

Nakupující: Jau! Brigádnice zasraná!

Domí: Heleno?

Helena (*z telefonu*): Co to bylo?

Domi: Ježíš, Heleno, to nic nebylo, jeden chlap mě srazil v obchodě.

Helena (z telefonu): Pochopila bych, kdybys mi volala třeba z parku, ze školy, z kolejí, nebo kde to bydlíš, ale škemrat o práci, zatímco seš na směně, to je fakt vrchol!

Domi: Co? Ne, já tam nedělám!

Helena (z telefonu): K zákazníkům se chováš jako hovado a jestli neuřídíš vozík se zbožím, tak holčičko nepočítej, že tě pustím do firemního auta, no hezky ses vybarvila a nějaký logo si nech od cesty.

Domi: Heleno!

Helena (z telefonu, někomu mimo hovor s Domi): Ano, čumí, máš to na účet podniku.

3.

V bytě u Dominičina táty a mámy, ten stejný den večer

Táta: Helena je vypatlaná.

Domi: Měla jsem jí zavolat dřív...

Táta (ospale): A proč jsi to neudělala?

Domi: Já se soustředila na stáž...

Táta: A ty ti zaplatí, kdy prosím tě?

Cvaknutí otevírající se plechovky piva

Domi: Cože?

Táta: No, dřeš jim tam jak mezek šest měsíců, pořád říkáš, že ukončení ti dají v květnu, máš polovinu června, tak mě zajímá, jestli tě neokradli.

Domi: Bože, tati.

Táta: Kdybych byl Pánbůh, tak si je najdu a pěkně to z nich vyklepu, a ještě jim jednu přidám, lemrám novinářskejm.

Domi: Tati, uvědomuješ si, o kom mluvíš?

Táta: Ale tak s tebou je to jiný.

Domi: Ne, tati, právě, že není. Já tam půl roku makala šestnáct hodin týdně zadara, abych se jednou mohla stát tou novinářskou lemrou.

Táta: Zopakuj to.

Domi: Ale tati, já jsem to tak...

Táta: Zopakuj to.

Domi: Já to tak nemyslela.

Táta: Ty se jim tam kurvíš zadarmo?!!

Domi mlčí

Táta: Ty seš neuvěřitelná! Šílená, já, já nemám slov.

Domi: Já jo, „kurvím“ se jim tam ráda.

Táta: Dobře, když se ti líbí takový slova, tak můžeš jít rovnou šlapat! Protože ty kafíčka k psaní článků, na který šlo veškerý tvý kapesný můžeš zapomenout!

Domi: Fajn, tati, fajn.

Táta: No, to snad není možný. Dřív to bylo: je potřeba, dělám, není potřeba, nedělám. No a dneska, to je paráda, hele, to je: baví, dělám, nebaví, nedělám. To je nádhera!

Domi: Proč to děláš? Vytrhuješ to z kontextu. Tati, já přece neměla čas pracovat.

Táta: No, a to čí problém? Můj snad? Já to myslím vážně, s takovou si budeš koleje příští rok platit sama, rozumíme si, jo?

Domi: A jak asi? Tati, to nedává smysl, to můžu rovnou skončit, jestli nebudu mít, kde bydlet.

Táta: Nemáš absolutně žádný finanční polštář, a přesto všechny peníze vysolíš za nějaký výlet, na kterej nemáš. A co bude pak? Tobě to je úplně jedno, co kdybych umřel, nebo mamka, co bys dělala? Z čeho bys jako žila?

Domi: Asi bych žila ze sirotčího důchodu...

Táta: Výborně. Tak koukám, že se spolu nemůžeme normálně bavit. Takže ode dneška, holčičko, tě odstřihávám, nalož si s tím, jak chceš.

Domi: Já si dělala srandu.

Táta: Ale já ne. Můžeš začít tím, že si vypěstuješ něco k večeři.

4.

Dětské hřiště, toho večera

Zvuk skřípání a vrzání otáčejícího se kolotoče

Domi (*vypravěčka*): Sedíš na kolotoči na dětském hřišti, je po devátý večer, tma a točíš se, rychleji a rychleji, abys zapoměla na to, cos právě provedla. Na to, žeš to odklikla, zaplatilas šestnáct tisíc jako zálohu za záchranu přátelství. Na účtu máš sedmdesát dva korun. Atrakce, památky, veřejný WC, jídlo... Na tohle všechno nemáš. A tak to uděláš. Nasadíš si sluchátka, otevřeš všechny stránky s brigádama, co existují a začneš.

Jak řekl táta, začneš se prodávat.

Zvuk sypajících se peněz

Domi (*vesele*): Dobrý den, jsem studentkou prvního ročníku žurnalistiky, mám certifikát z angličtiny B2+, myla jsem nádobí ve Šťastném Sedláčkovi, mé záliby jsou čtení a psaní, zatím nemám žádný titul

Nadšené hlasy: Zatím nemám žádný titul!

Pravé sluchátko: Jakožto pravé bezdrátové sluchátko si myslím, že by měla napsat, že je komunikativní a společenská...

Levé sluchátko: To je nápad!

Domi: Jsem komunikativní a společenská!

Levé: Jakožto levé bezdrátové sluchátko věřím, že by měla napsat, jak se ráda učí novým věcem, to ukáže, jak je otevřená!

Pravé: Teda, na to, že jsi z nás dvou to levé, tak tohle je přímo parádní!

Domi: Ráda se učím novým věcem!

Pravé: A že by se ráda setkala osobně!

Levé: Jó, to je dobrý!

Domi: Ráda se s vámi setkám osobně

Nadšené hlasy: S PŘÁNÍM KRÁSNÉHO DNE DOMINIKA VÁŇOVÁ

Pravé: Nejhorší ze všeho jsou emaily, co na ně nikdo neodpoví. Šírá ji pak paranoia a kontroluje spam častěji než to, jestli jí přes cestu zrovna nejede auto.

Levé: Ehm...tak kdyby třeba vyměnila ráda se učím novým věcem za ráda zkouším nové věci?

Pravé: Ne, to už jsme *zkoušeli*.

Levé: Ou, ou, já vím! Ne, to, to už jsme taky zkoušeli...

Slyšíme útržky videa o vaření

Pravé: Ona prostě bude koukat na YouTube, vzdala to. Odlétají za dva týdny!

Levé: No, právě, myslím, že, to je dobře, je vypnutá, a on...nevšimne si toho.

Pravé: To je proti pravidlům. Bluetooth bude zuřit.

Levé: Máš lepší nápad? Navíc, vypadá, že to by to mohlo vyjít.

Pravé: Fajn, tak počkej.

Influencerka: A když budete používat jahody, vždycky to dobře dopadne-

Reklama: Máš dřavé kapsy? Sháníš práci na poslední chvíli? Chceš peníze na ruku ihned po směně?! Ano, ihned po směně! Tak na nic nečekej a zaregistruj se do agentury Jahůdka! Dohodíme ti perfektní brigádu ve skladu a ty si budeš moct dopřávat jako král! Nebo královna! Hahahá!

Ja-hůd-ká

Influencerka: Hlavně neztratit přehled o tom, jak dlouho je mixujete-

Domi: Počkej. Co?

Zvuk přetáčené reklamy

Já-hůd-ká

Domi se zasměje

Domi: Jes.

5.

Sklad, následujícího dne

Zvuk šterku křupajícího pod podrážkami rytmicky dusajících bot

Velmi hlasitá hudba znící ze sluchátek

Levé: Tohle je úžasná příležitost!

Pravé: Agentura Jahůdka, debilnější jméno si dát nemohli.

Levé: Buď rádo, že něco sehnala, dva týdny před odletem, to je zázrak! Dívej, to je ale obří budova, ten sklad, vypadá jako takový ty vojenský kasárny, co jsme viděli na stáži. Jak jsme mluvili s tím správcem.

Pravé: Stáž, stáž, stáž. Hlavně, že má dva kredity.

Levé: Tři kredity.

Pravé: Výborně, tři kredity a teď bude v Dánsku žrát suchý rohlíky. No tomu říkám zodpovědnost.

Levé: V Dánsku rohlíky neznají.

Pravé: Já bych ti nejradši natrhlo drát. Zavře nás tady do skříňky v šatně a budeme tam smrdět vedle tuňákového toastu a propocenejch ponožek místních dělníků. Skvělý.

Domi vypne hudbu. Slyšíme hlahol mužských hlasů, kroky, dveře, zacvakávání plastových popruhů

Domi (vypravěčka): Bylo tam dost chlapů.

Mužský hlas 1: Ten ti chytil okouny, jaký macatý!

Mužský hlas 2: Jako tvoje stará?

Smích

Mužský hlas 1: Ne, já ti říkám, že v dnešní době okouna těžko chytíš. Tak on ti ukecal nějakou pěknou brigádnici, že se jako do té nádrže vplíží večer a pár si jich nachytá. Rozumíš? A pak se chytila i ta osmnáctka!

Smích. Obdivné vzdechy

Domi (vypravěčka): Bylo ti kolem nich divně, možná kvůli té zmínce o nachytaný osmnáctce, ale prostě jsi tam nechtěla být. Nepatřila jsi tam. Bylo to vlastně vtipný. Na praxích jsi mluvila s kdejákýma lidma a nikdy sis nepřipadala divně, že taky nejseš doktor, majitelka kavárny nebo dobrovolnice na záchraně stanici, ale tohle... Prostě, bylo to jiný. Nebyla jsi chráněná cejchem novinářky. Teď jsi byla *brigádnice*. Takže když jsi ji uviděla, bylo logický po ní skočit, čistě pro solidaritu. Byla malá, blond, asi ve tvém věku. Opírala se o stěnu ve strašně úzký šedý chodbě, která vedla ze šatny.

Pravé: Ta vypadá pěkně otráveně.

Levé: To je jedno, vidíš ten papír, co držíš? To logo! Přinejhorším budou napálený dvě.

Domi: Ahoj, ty seš taky od...

Sabina: Jo, od Jahůdky.

Domi: Uf, to jsem ráda, že to není scam. Jsem Domi a ty?

Sabina: Sabina. Brala sis s sebou oběd? Mi přijde, že tady nemají žádnou kuchyňku nebo tak-

Slyšíme funění a dusot velmi rychlých nohou

Zmije: Brigádnice! No, sem podťe, zpátky do šatny, nemáme na to celý den. Tady mi podepíšete papíry. A já si dám snídani.

Zvuky otevírání a zavírání plechových skříněk, cvakání popruhů

Zmije: Jogurt.

Slyšíme zběsilé hltání a polykání.

Zmije (s ostrým nádechem): Móc dobrý.

Levé: Tohle je její snídaně?

Zmije: Oříšky!

Zmije se zasměje hlubokým hlasem.

Zmije: Moc dobrý. Aaaah. Já jsem Zmije. No, co koukáte, rychlá, mrštná jako zmije! Hassss! Táhle jsou na věšáku popruhy, důležitý, kdo je nemá, zabije ho ještěrka. Čtečka!

Sabina (k Domi): Sem lezou ještěrky?

Zvuk pípání ještěrky

Zmije (k Sabině a Domi): Budete načítat zboží. Takhle se čtečka zapne, takhle se vypne. Napište si na tabulku tady jméno... Ty seš brigádník 32, blondatá. Ty, druhá, 33. Tak jdem. Nahoře už čeká třicet čtyřka, taky nová ale od jiný agentury.

Sabina (k Domi): Co? Proč je tak vyhrocená? Zpomal, bráško, ne?

Šustění popruhů

Domi (zahanbeně): Eh, nevíš, jak se to zapíná?

Cvaknutí

Domi: Děkuju.

Zmije: Já na vás nebudu čekat.

Levé: To bude ještě zážitek. To nás mohla nechat v šatně. Ty čtečky jsou mi nesympatický.

Pravé: Oh. Co to skřípe?

Zmije: Sklad má tři patra. To je naše království. To je prosím pěkně srdíčko. To budete potřebovat, srdíčko a rychlý nohy.

Domi: Smrdělo to tam dřevotřískou. Tyčila se před tebou kovová konstrukce a v ní tisíce uliček, byla jako nějaká malá pevnost a v ní se občas mihnul člověk. Strašně rychle.

Zvuky mnoha vozíků na pozadí.

Zmije: Tak jo. Běžíme, rozehrějeme ty nohy! Nováčci, držte krok! Schody, schody, schody! Čas, patnáct vteřin, norma! Áh, tady ho máme.

Zmije: Tak, tohle je vozejk, váš nejlepší přítel. Na něj dáváte –

Popleskání po plastu

Zmije: Májky. Barevný krabice na zboží. No, co? Májka je taky vždy barevná. Oranžová májka je pro zboží do Superpotřeb zelená pro dopravce jedna, modrá dopravci dva. Nesplést! Tak, naložíme si šest beden, já dělám systém jedna, dva, jedna. Jedem.

Sabina: Počkejte, prosím.

Domi: To je trochu šiblý ale.

Zvuky vozíku.

Zmije: Dvacet sedm uliček, každá má dvanáct regálů a regál má šest poliček. Čtečkou načtu kód na májce, kód na poličce a kód na zboží. V tomhle pořadí. Tohle znamená, že jste to posrali.

Zvuk čtečky: zamítnutí

Zmije: Rozumíte, ééé?

Spokojené zaklapání čtečky

Zmije: Tohle chcete.

Zmije zvuk zopakuje kliknutím jazyka

Zmije: Chápete? Skvělý, budu vám měřit čas ať víme, kolik toho nasbíráte za hodinu. Dobrej lov! No, na co čekáte? Tohle jsou tři promarněný položky.

Domi (*vypravěčka*): A ty si ani nestihneš uvědomit, co se stalo. Jen víš, že máš jet a že ti měří čas. Do očí tě pálí umělý světlo a obrazovka čtečky, která na tebe křičí, že tvých devadesát šest položek čeká. A brzo čekat přestane, když se nepohneš. Popadneš ledový madla vozíku, vzpomeneš si, že sis zapomněla vodu v šatně a že sebou tady dost možná sekneš. Vidíš záblesky tolika těl, jak se míhají v mezerách mezi krabicemi, tlačí napěchovaný vozíky a funí. V uších mají sluchátka. Ty si je taky nasadíš. A jedeš.

Levé: Je to?

Pravé: Příležitost?!

Levé: AAA, to je boží! Budeme hrát celých osm hodin! Pustila si náhodné přehrávání!

Pravé: Vidím to na Gimme Gimme, na rozjezd!

Hraje píseň

Domi: Fajn, ehm, seznam, seznam položek... Holínky dámské velikost 41...

Šustění igelitu, šoupání krabic po poličkách

Domi: Ugh, ne, ne, taky ne

Vozík: Tímhle tempem si tady dlouho nepobude.

Levé: Víš, co? Hleď si svojí práci.

Vozík: Tohle je moje práce a nehodlám mít pověst nejpomalejšího vozíku na skladě. Ta vaše holka je pomalá.

Domi: Ha!

Vozík se rozjede

Vozík: Uaaah

Pravé: Tak pomalá, jo?

Domi (*vypravěčka*): Za chvíli ti po zádech tečou čůrky potu, smrdíš, protože jsi ve stresu, máš tu být dalších sedm hodin, v pohybu, v poklusu a dřepuješ každých deset sekund. Dolu, nahoru, roztlačit, zatáčka. A pak...

Domi si zoufale povzdechne

Domi (*vypravěčka*): Se ti zblázní čtečka.

Šílené pípání čtečky na pozadí Čteččina projevu

Čtečka: Jsem středně umaštěná čtečka s drobkem od rohlíku šprajcnutým mezi krytem a displejem. Moje nepohodlí mě činí nesmírně nepříjemnou spolupracovnicí. A tak se občas rozhodnu si trochu zanádat.

Šílené pípání

Čtečka: Rozumíte, takovej ten zkamenělej drobeček od rohlíku z předvčerejška. Víte, jak to škrábe?! Starej Emil si ho koupil včera v Bille a hádejte co? Ano! V Bille neexistuje spojení čerstvej rohlík! Jsou to všechno polotovary a víte, co se stane s takovým polotovarem druhý den? Zkamení! Promění se v šutr, ne, rovnou v pazourek, co se vám rejpe v útrokách pod krytem a nikdo se nenamáhá vás ho zbavit.

Zmije: Prosím tě, co děláš?

Domi: Mně, to asi nějak nefunguje...

Zmije: Ty nefunguješ, koukej

Ozve se znělka telefonu Zmije

Zmije: Vydrž. Ano, myši? Ano a víš, jak se máš chovat o přestávce, že jo? Počkej... Aha, budeš sedět, prostě sed' a nevšímej si jich. Já musím končit, myši, nemám dokončenou vozejk.

Zmije: Ukaž.

Pípání neustává

Ozve se znovu telefon Zmije

Zmije si odkašle, zní nervózně

Zmije: Ano, Kaš...ehm Kašparová, paní učitelko. Ne, to já. Já vím, ale jsou to kluci, ne? Ano, ano, moc se omlouvám, já, já rozumím, víte, já jsem v práci, nemám ještě dokončenej– Ne, já – Ne, důtku to ne – Ano, já se o to postarám, domluvím mu. Děkuju mock-

Zmije něco zmáčkne na čtečce a ta přestane pípat

Zmije: No, nekoukej na mě jak na Pannu Marii. Běž!

Domi: Dobře

Levé: To bylo...

Pravé: Nečekaný.

Levé: Věřilo bys, že má děti?

Vozík, šustění

Domi si tiše mrmlá svůj seznam zboží, které má nasbírat

Domi: Kraťasy maskované, trekové hole, trekovééé, jo, ugh, nějaká lampička, lampička!

Zběsilé šustění, šoupání papírových krabic po kovové policičce, namáhavé úpění, všechno se rychle stupňuje do nesnesitelnosti

Domi: Máš fakt žízeň, je to hrozný, chce se ti trochu brečet, možná brečíš, možná je to to jen pot, co ti teče po obličejí.

Zmije z dálky: Minuta!

Šustění a všechny předešlé zvuky, velmi rychlé pípání čtečky. Až se ozve trojitě zapípání čtečky

Domi hekne a slyšíme, jak roztlačí vozík

Pravé: No, tak pojď, jen to odevzdáš a bude to! (*Povzdychnutí*) Nakonec...ony ty rohlíky možná nebudou tak špatnej nápad...

Levé: V Dánsku ale-

Pravé: Tak včerejší koblihy! Housky! Vánočka, já nevím, co mají v Dánsku za mizerný levný pečivo.

Levé: Dánsko má nejlepší pečivo na světě, je tím vyhlášené.

Pravé: Já bych těě-

Zmije: Tak se mi ukažte. No, vy se tváříte. Záhulek, co? Ale ne tak moc. Řeknu vám to na rovinu, já nasbírá 180 položek za hodinu. Ale to jsme jen my nejlepší, já a Vendula. Vendulo!

Slyšíme projet vozík tak rychle, že to zní jako když projede pendolino

Vendula: Dobrej lov!

Levé: Tohle je peklo.

Vozík: Přiznávám. Určitě bude pod normou a bude to na mě, vždycky to svedou na starej vozík! Ale že by navrhli mi promazat kolečka, oh, to né. To by se mohli-

Pravé: Ticho!

Zmije: Tak, mám tady vaše výsledky. Brigádník 34, kdo to je? Agentura Superdžob. Ty vysoká? Já nemám slov, tys byla nad normou! Sto čtyři nasbíraných kusů! No, bereme tě, běž, nesdružuj ty rychlý nožky. Šup, šup! A to neznamená, že máš povolit. 33, ty malá blondátá, seš pod normou. Co se tam stalo, vysvětli mi to?

Sabina: Já nevím, mně už pak bylo zle, motala se mi hlava.

Levé: Ano! Domi není divná! Jen tohle je magořina.

Zmije: No, možná tahle práce je pro jinačí tělesný konstrukce. Musíš se prostě začít víc hejbat. Ale nechám si tě, máme málo lidí, takže počítám s tím, že se předvedeš.

Domi: Stojíš tam a čekáš na verdikt, teď už možná fakt brečíš. Ale ty, ty tam prostě potřebuješ jet. Nemůžeš nejít! Prosím, prosím.

Pravé: Prosím.

Zmije: 32 v normě.

Domi: Cože?

Zmije: Seš v normě. No ale brzo nebudeš, když tady budeš takhle stát.

Sabina si popotáhne

Domi (vypravěčka): V normě. Jsi v normě. Pojedeš do Dánska, ty sakra pojedeš.

Vozík: Možná jsem jí křivdil.

Domi se šťastně zasměje

Domi (vypravěčka): A bude to boží, budete tam celej den sedět u přístavu Nyhavn, jíst obrovský skořicový šneky a jen koukat na plující lodě a malované domky. Jen sedět a nedělat nic.

Levé: Bleh! Jsem úplně mokré!

Pravé: Jo, potí se jak kus masa na rožni.

Domi rozjíždí svůj vozík

Domi: Jes. Ještě sedm hodin. Ještě sedm stovek.

Hraje energická hudba podobná tomu, co slyšíte v posilovně, když zvedáte těžké váhy

6.

V bytě u táty, toho večera

Tiché šumění fotbalu v televizi

Domi (protáhne se, zmoženě): Aaah. Jsem doma!

Táta: Pojď nahoru.

Domi: Musím si dát sprchu.

Táta: Jaký to bylo?

Domi: Nic moc, prostě práce za peníze.

Táta: Dominiko, já ti řeknu jednu věc, tys dala veškerý svoje peníze, ne, polovinu, ne částku ze spořáku, ale každou jednu podělanou korunu na ten tvůj výlet do Dánska. A co teď, co tam budeš jíst mi řekni, no? Dobře, tak si vyděláš, všechno padne na tenhle jeden výlet. A až ve v září vrátíš do školy, tak se budeš divit. Radši, než nějaký pisálkování jsi mohla během roku trochu makat, ulevit nám, víš, kolik ta tvoje škola stojí? S maminkou jsme chtěli na chatu, ale ne, tys potřebovala zaplatit ubytování v Belgii kvůli školnímu výletu-

Domi: To byl předmět.

Táta: Co?

Domi (*klidně*): Mezinárodní vztahy. Jeli jsme do evropského parlamentu a ty víš, že to bylo povinný.

Táta: Ták, to je přesně to, o čem mluvím. Povinnosti, najednou víš, co to znamená. Výborně, takže si rozumíme. A kam teď jako jdeš?

Domi: Jdu se vysprchovat. Zítra musím vstávat.

Táta: Eh, aha, ty jdeš do té práce znova? To můžeš?

Domi: Jo.

Táta (*překvapeně*): Tak to jo, tak si běž. Večeře je v lednici.

Crčící voda, přes ni hudba

Levé: Počkat, nebyla to náhodou jednorázovka?

Pravé: Je to divný, proč mu lhala?

Domi (*vypravěčka*): Po osmi hodinách lepkavého potu omyješ své tělo, dostaneš těch patnáct minut klidu, odpočinku. Umlčelas tátu lží a zbytek už je problém zítřka.

Sprcha se vypne

Domi (*vypravěčka*): Jenže pak je ticho. Sedíš na gauči v županu. Sedíš na gauči v županu a máš v kapse pitomejch osm stovek. Osm stovek. Co to je? Za to si na den pronajmeš v Kodani kolo. A pak? Nic.

Projetí vozíku

Domi (*vypravěčka*): Jsi tady, rozkydlá na gauči, a přitom jsi už teď v mínusu. Ráno...ráno je pozdě, to je osm promarněných hodin spánkem. Osm set korun promarněných spánkem.

Levé: Ona mu nelhala?

Hlas: Jahůdka děkuje za registrovanou směnu! Noční směna 23–6 h

Slyšíme fén

Táta: Dobrou.

Domi: Dobrou tati.

Domi prudce dýchá, pomalu zavře dveře a nastupuje do autobusu

Levé: Ona se zbláznila

Pravé: Konec konců, možná je to dobře.

Levé: Teď ses zbláznilo ty.

Pravé: Budeme hrát celou noc! Drželi jsme ji v tempu, pomůžeme jí si vydělat!

Levé: No, já-

Domi si zívne

Pravé: Slyšíš? To se nesmí dít. Dělej něco!

Sluchátka pustí rychlou vypalovačku

7.

Sklad v noci

Jednou za čas slyšíme projetí vozíku, je to o poznání méně hlasité než na první směně. Ve skladu je skoro ticho.

Domi (vypravěčka): Dotkneš se displeje čtečky a tím jako bys podepsala další smlouvu, závazek, příslibenou odměnu. A můžeš. Můžeš!

A ty se ženeš. Ženeš a tlačíš další vozík. Stovka. Mikina, proteinový kapsle, terénní lopatka na sračky, fuj, fialovej spacák. Dvě stě. Bronzový tyče na stan, růžový triko Happy to hike, kotlík na guláš, vakuovaný jehněčí guláš, modré karabiny, lahev s oranžovým pítkem. Ženeš se a přijde prudká zatáčka, bicepsy zaskučí, ty se jim ale nepoddáš a trhneš dopředu. V tom smyku si narazíš si kotník o tyč regálu. Tři sta. Čtyři sta. Au.

Pět set.

Tolik v Dánsku podle převodu měny stojí průměrný oběd.

Hlas: You can eat so deliciously in our restaurants!

Rytmičný zvuk rychle jedoucího vozíku

Pravé: Kolik je hodin?

Levé: Netuším. To umělý světlo mě mate.

Pravé: Počkej, tamhle! To je ta holka ze včerejška, Sabina! Se divím, že ještě přišla, po tom, co jí řekla Zmije.

Levé: Takže to znamená, že?

Pravé: Už je zítřek? Je konec! Může jít domů, vydělala si!

Domi (vypravěčka): Pět set za oběd. Teď mám na tři celá dva obědy.

Hlas: Agentura Jahůdka vám děkuje za zapsání denní směny 6-14 h!

Pravé: Ale ne...

Zvuk rozjíždějícího se vozíku

Levé: To ji fakt nic nezastaví?

Pravé: Za pět hodin má pauzu na oběd, a do té doby...

Oddychování, hekání, šustění plastových sáčků, šoupání krabic, zvuky vozíku.

Šustění igelitových pytlíků, hltání vody a chroupání sušenky. Do toho zní hlasy obědvajících lidí.

Prásknutí plechové skříňky

Sabina: Čus. Tak, co, jak si zatím užíváš brigádu?

Domi: No (*smích*) není to úplně ideální.

Sabina: Já se jim tady na to po dnešku vyseru, mě tady už nikdo neuvidí. Od rána jim tady makám jak kůň, a ještě za mizerný prachy a fatshaming. Jo a taky se ti nabízely v apce noční směny?

Krejzy. Si fakt myslej, že by někdo obětoval spánek tomuhle, jo?

Domi: Mhm.

Srkání džusíku

Sabina: Musím si zapálit. Sakra, kde to je... Jsem si zas spletla skříňku-

Vrznutí dveří

Zmije (*na obědvající lidi*): Čau.

Několik z nich jí odpoví také pohodovým čau.

Zmije (*s protáhnutím*): Hej, ty, nová, brigádník třicet tři! Ty bys neměla kouřit. No neber to zle. Jestli tady chceš makat, tak musíš ma-ka-t. A bejt trochu ve formě, což evidentně tady úplně není. No, zamysli se nad tím, jak vypadáš, abys to pak uběhala.

Útržky hovoru žen.

Žena (*Zmiji*): Karlo, jdeš na čouda, nebo co?

Zmije: Jo, hned.

Sabina: Pííííča.

Zvuk rychlých koleček

Sabina: Počkej, kam zas jdeš? Ty nebudeš jíst?

Domi: Ne, já, už máme jenom pět minut. Nechci přijít pozdě. Kvůli Zmiji...

Sabina: Vždyť šla kouřit, tý jsi úplně u prdele. No já si jdu zapálit na hajzl, dělej si, co chceš. Zmije mi může políbit prdel. Nežrat kvůli tý fuchtli...

Vrzání kovové konstrukce ve skladu

Pravé sluchátko: Proč to dělá?

Levé sluchátko: Protože jí přeskočilo?

Pravé sluchátko: Ale-

Levé sluchátko: Ticho. Za chvíli nás vyndá. Budeme hrát, přesně jak jsi říkalo, Pravé. Něco, co jí zaměstná hlavu. Něco, co přehluší ty křeče v břiše. V playlistu není moc z čeho vybírat, ale že by Pitbulla?

Pravé: Nebylo by lepší, kdyby se prostě najedla?

Levé: (*ironický smích*) Tak jí to řekni. Pusť jí tam reklamu na Big Mac menu. No! Jen do toho.

Pravé: Ty víš, že bych to udělalo! Ty víš, že bych to udělalo, tak toho nech! Přijdu si úplně k ničemu!

Levé: Hm, a kdo jí pustil tu reklamu od Jahůdky a nechal se chytit Bluetooth? Věnoval jí to předplatné a co my teď s tím? Žádné reklamy, vaše ultimátní personalizovaná flow, přepínejte jako nikdy dřív!

Cvaknutí obalu od air podů.

Otřásání se železná konstrukce.

Pravé: Proč nehrajeme?

Levé: Počkej.

Pravé: Už je na třetím patře, nemusí se držet zábradlí, ruce má úplně volný, ale my nehrajeme!

Krátké zapípání čtečky

Čtečka: (*elegantní zívnutí*) To byla nějaká krátká pauza, ne?

Delší zapípání

Domi (*vypravěčka*): Když se podíváš na ten displej a (*povzdech*) tam svítí všechna ta čísla. Je to nekonečný.

Čtečka: Kápla na mě slina. Nekecám, na mě kápla slina. Viděli jste to?

Pravé zoufale zaskučí

Čtečka: Už jsem na sobě měla ledacos –zaschlou skvrnu od jeleního guláše, sopl, trochu kečupu, lupy, pot, samozřejmě, že pot. Vždycky mám na sobě tolik potu. Kdybych na sobě neměla pot, poznali by, že se nepracovalo. Že se nedřelo a že zákazník nedostane svůj terénní kotlík.

Ale nikdy jsem na sobě neměla slinu.

Domi (*vypravěčka*): Ta obrazovka tě úplně pohltí. Tisíce, tisíce tisíců položek. Průměrný oběd v Dánsku stojí pět set. Tisíce tisíců tisíc. A ty víš, že musíš jít.

Pravé: Připrav se, už nakládá toho kovovýho šmejda, má nový kolečka, poletí jako ďas. To bude Speed drive od Charli XCX.

Levé: A co Livin la viva loca?

Pravé: Ty nemáš vkus.

Pravé: Už jede!

Levé, Pravé: zděšené nadechnutí

Domi: Já-

Zmije: Seš tady dřív.

Domi: Ehm, jo.

Zmije: Dobře. Dobrej lov.

Domi: Tobě taky.

Domi: Vidiš, jak se jí zaleskly oči. Jako hadovi. A najednou chceš víc. Chceš, aby se to stalo znova. Ten záblesk, ten...hlad.

Rychlá kolečka.

Domi zapíná písničku

Domi: A je to.

Pravé: Jeď, holka!

Levé: Livin la viva loca!

Pravé: To ani nezkoušej!

Kolečka. Šustění igelitu.

Domi: Prošívaná bunda s květy.

Hudba se trochu tlumí

Domi: Černé turistické boty velikost 46.

Píseň zesiluje

Levé: Zesil to!

Domi: Filtr na kontaminovanou vodu, zelená pláštěnka

Domi: Kuřecí na paprice high protein, bunda zimní dámská, termokarimatka

Levé: Víc!!!

Pravé: To ji bude bolet!

Domi: Růžová moskytiéra, holínky dětské velikost 28, magnesium mountain spirit, podpalovač 22 X 25 centimetrů

Levé: Sakra, dělej!

Píseň je hlasitější, tlumený zvuk koleček

Levé: A jedem! Hahá!

Slyšíme, jak Domi ztěžka dýchá a do toho slyšíme její klidný zasněný projev

Domi (*vypravěčka*): Chtěla bys, abyste bydleli v takovém malém dánském domečku z červených cihel se smetanově bílými záclonami. Abyste si každý ráno udělali čaj a pili ho v malejch porcelánovejch hrnečkách. Zachumlaný do deky, takový tý, co je spletená z copů a může se položit jako přehoz na postel.

Kolečka slyšíme intenzivněji

Vozík (*jako reklama*): Víte, co dodává klid? Motivaci? Energii? Rytmický zvuk! Takový, který ovládáte vy sami! Jehož jste vlastně původcem! Je to důkaz – ozvěna! Je to ozvěna vaší činnosti, vašeho úsilí, vaší snahy! A hlavně, vašich už teď vydělaných peněz!

Domi: Židle, stůl, stůl, menší stůl, batoh, krosna, větší batoh

Píseň ustupuje, kolečka jsou hlasitější, rychlejší

Domi: Židle, stůl, stůl, menší stůl, batoh, krosna, větší batoh

Levé: Co to dělá?

Domi: Židle, stůl, stůl, menší stůl, batoh, krosna, větší ugh-

Pravé: Počkej.

Levé: Ona-

Ticho.

Nádech, výdech.

Levé: Potřebuje chytit dech.

Pravé: Ne. Vypnula nás... Ona se nechce rozptylovat.

Nádech Domi

Pravé: Ale proč? A co bude-

Levé: Já nevím, Pravé – Pravé?!

Domi (*vypravěčka*): Potřebuješ slyšet zvuk své práce. Vyndáš si jedno sluchátko, smekne se ti ruka, když ho vrátíš do krytu, nestihneš se sehnout, když se propadne tam dolů. Pod plošinu, pod pevnost. Není čas.

Nádech Domi

Rozjíždí se vozík

Levé: Pravé?!

Výdech Domi

Vozík zrychluje

Čtečka: Připrav se.

Levé: To nemá cenu. Vozík mi vzal práci. A pravé sluchátko! Čtečko, co mám dělat, já nevím, jak to zastavit – Vozejku, proč to děláš?

Vozík jede rychle a rytmicky a Levé sluchátko přestává být slyšet

Vozík (*jako reklamní jingle*): Nejlepší zvuk, je ozvěna vašeho úsilí!

Rotující kolečka, rychlá a dravá

Domi: Hygge life style!

8.

Sklad o pár hodin později

Domi si v hlavě přehrává rozhovor se svými přáteli

Slyšíme zvuk odlétajícího letadla, který se prolíná s ruchem kavárny

Hlas kamarádky: A v úterý pojedeme spíš na Kronborg castle nebo chceme chodit po galeriích?

Zvuk svištících koleček vozíku, šustění plastu se prolíná s promluvou Domi

Domi: Sedm set vstup, pět set prohlídka, dvanáct hodin

Hlas kamaráda: No já nutně potřebuju do Stanten Museum of Kunst. Co se tváříš? To je ta brutálně nádherná galerie u botanický zahrady!

Vozík zrychluje

Hlas kamarádky: To nevím, co je. Leda, že myslíš Staten Museum of Kunst?

Hluk kavárny

Hlas kamaráda: Není to jedno? Hele, mají tam teď výstavu o dánským surrealistovi filmovejma projekcema – Posloucháš mě? Co to děláš? Ty si to googlíš?

Hlas kamarádky: Staten Museum, státní muzeum umění s rozsáhlou sbírkou...bla, bla. Hele! Vedle mají nějakou vyhlášenou pekárnu se skořicovejma šnekama. Tak to je další destinace.

Domi: Dvě stě za šneka, jeden šnek denně, tisíc čtyři sta za šneky

Hlas kamaráda: Hm, já radši budu utrácet za umění než za žrádlo, si dovezu zásoby z domu. No, co? Hele, pověřily jste mě, abych nám na každé den naplánoval nějakou atrakci, a to něco stojí, takže si prosím ujasni priority, Hani.

Hlas kamarádky: Ježiš, ano, v klidu.

Zuřivé, rychlé pípání a spokojené cvakání čtečky

Domi: Každé den vstup osm set, student šest set padesát

Domi: Čtyři tisíce za šneky. Šest set padesát galerie... Ale kolik je tam galerií?

Mužský hlas (*reklama*):

Top 10 Copenhagen galleries!

Top 15 Copenhagen galleries!

Top 20 Copenhagen galleries!

Kamarádka: Nepotřebuju je žrát každé den, ale jedu do Kodaně, nejvyhlášenějšího místa na pečivo, tak si prostě něco dám, každé si pojede na sebe, buď v klidu

Cvakání čtečky, šoupání krabic, šustění plastu

Domi: Dva tisíce šet set padesát

Hlas kamaráda: No tak si můžeme na jídlo dát společnej rozpočet, takhle to dělá brácha, když jedou s kámošema. Každý dá dva tisíce a máš to.

Ženský hlas: Copenhagen is the worlds happiest city! Try some of our cinnamon buns!

Domi: Tisíc čtyři sta za šneky

Hlas: Děkujeme za vaši objednávku Copenhagen card, karty se vstupy na všechny atrakce, které vám město může nabídnout!

Zvuk svištícího vozíku

Konec vzpomínky

Cvaknutí čtečky

Domi: Dámské zelené holínky, khaki pláštěnka...skořicový šneci

Vozík: Ta už je hodně přejetá... Přejetá, rozumíte?!

Vozík se směje

Vozík: Jakože už to tady přejela tolikrát-

Kručení v břiše

Levé sluchátko: Ano! My to chápeme!

Domi: Krosna terénní velikosti S, (*povzdech*) mentolové bonbóny, proteinová tyčinka s banánem

Kručení v břiše

Levé: Ale ne... To se nedá poslouchat!

Čtečka: Počkat! No, jasně! Může sníst můj drobeček!

Levé: Prosím tě! Vždyť už ho nemáš!

Čtečka: Upadnul mi... Já si říkala, že jsem tuhle směnu nějaká šťastnější!

Levé: Tuhle směnu?! Vždyť poslední dva dny jsou jedna velká směna! Má hlad a nehodlá se zastavit, někde sebou praští a spadne dolů. Uh, kdybys ten drobeček neztratila!

Čtečka: Prosím?! Já jsem se ho přece nezavila schválně, to-

Domi: Jelení maso v nálevu...

Čtečka zamručí

Čtečka: Kdybych mohla zbavím se ho hned jak mi zapadnul za kryt a kdybych věděla, že bude potřeba, tak-

Zašustění

Čtečka spokojeně zaklape

Vhození masa do vozíku

Vozík se rozjede

Kručení břicha

Čtečka: Já, kdybych věděla, že se ten drobeček bude hodit. Tak bych...

Čtečku přestáváme slyšet, její výlev překrývají slova Domi

Domi (vypravěčka): Je ti trochu na blití. A máš hlad. Za celý den si dáš rozteklou horalku, co sis tajně nacpala do kapsy kraťasů. Jsi tam skoro šestnáct hodin...

Hlas kamarádky: Stojíme ti za to?

Kručení břicha, zvuk vozíku, ten slyšíme až do konce obrazu

Domi (vypravěčka): Musíš se soustředit. Vozík přetýká, to je dobře. Dneska...ne, tuhle směnu je to osmý... Je v něm tolik bund, karabinek, lahví na vodu, kostek kalcia, gumových bot značky crocks a na vrchu se klepe pytlík s tvářemi rozjasněné rodiny na obale. Kempují. V kotlíku mají něco k večeři... Asi to bude večeře, za nima totiž zapadá slunce

Jelen zabučí

Jelen (nadšeně): Je to večeře, nebo oběd, nebo snídaně! Hihi, může to být, cokoliv si budeš přát, jakmile se do mě zakousneš!

Domi: Cože?

Jelen: Jsem jelen Alda! Je to moje maso, co ta rodinka jí!

Domi: Ty jsi tam taky? Já tě ale nevidím na obale.

Jelen: Hihi, samozřejmě, že jsem na obale! Schovávám se v křoví a dívám se, jak jim chutnám!

Levé: Nech ji na pokoji, ty paroháči!! Ten se mi nelíbí, strašně se mi nelíbí.

Rosolovité zašplouchání

Domi: Co to bylo?

Jelen: To byla asi moje šťávička, rozlévá se v tom malém, těsném obalu sem a tam a dokola mě marinuje jen a jen pro tebe.

Domi: Já, já nevím.

Jelen: Já ti pomůžu. Zvedni ruku, polož tu čtečku a dotkni se mě.

Levé: Čtečko, spal jí ruku! Ať toho nechá!

Čtečka: Já nikoho pálit nebudu!

Zašumění igelitu, do kterého čtečka dopadne

Čtečka: Ne! Co to děláš?! Ty šmejde!

Jelen: Tak je to správně.

Levé: Nenene-

Čtečka: Levé, slyším čtečku Zmije! Udělej něco!

Jelen: Zvedni mě. Jaké to je?

Domi: Měkké, mazlavé...

Levé: A co máme dělat? Já jsem vypnuté! Spojení se přerušilo! Právě by vědělo, ono vždycky vědělo...

Jelen: Vysvobod' mě.

Škubání obalu

Levé: Ne!

Mlaskání

Jelen: Chichi, to lechtá!

Zmije: Co to má znamenat?

Domi slastně mlaská

Zmije hlasitě začichá

Kručení v břiše Zmije

Zmije: To je...zboží

Domi: Ano

Zmije: Zaevidovaný...zboží

Domi: Ano

Zmije: To zboží patří zákazníkovi....

Domi: Ne. Už nee.

Zmije: Nová, ty víš, kdo je tady lepší lovec

Domi: Chybí mi ještě sedmdesát položek. Musím-se-nakrmit.

Zmije: Nebudeš žrát, než se nakrmí vůdce smečky!

Domi: A kde máš tu smečku?

Zmije zavrčí

Zvuk kručení v břiše

Zmije: Jsem na vrcholu potravního řetězce, na vrcholu tohoto skladu.

Domi zavrčí.

Zařvání, nárazy těl, smýkání bot po podlaze

Domi: Dej to sem!

Vozík: Pozor na zboží!

Zmije: Ne!

Levé: Hrozně sebou hází, já, já se neudržím!

Dopadnutí sluchátka na zem – tiché tukuť plastu o dřevotřísku

Ticho

Zmije se uchechtne

Zmije: Nepotřebuješ si něco sebrat?

Domi: Potřebuju energii! Jsem lovec!

Zmije: Máš o dvanáct vozíků nižší skóre než já. Jak bys mě mohla porazit? Jak by sis zrovna ty mohla zasloužit odměnu? Já mám doma smečku a ty...ty nemáš nic.

Skřeky, nárazy těl do regálů, čvachtání masa v nálevu v pytlíku

Drcnutí do vozíku

Čtečka: Pozor!

Vozík se zřítí z plošiny – tupá kovová rána a prasknutí něčeho plastového

Zmije (se smíchem): Tos byla ty

Domi: Možná.

Zmije: Jsem v přesile o třináct vozíků

Domi: Možná

Zmije: Jsem královna tohohle skladu

Kousne si do masa

Domi: Bylas.

Domi skočí po Zmiji

Kousání, žvýkání, vrčení

Jelen: To lochtá!

Hraje veselá dánská píseň, zatímco na sebe obě ženy vrčí a rvou se o maso. Vozík se zbožím, sluchátkem a čtečkou leží zničený pod plošinou.

9.

Letiště o týden později

Útržky hovorů, kroky, tlumená hlášení o zpoždění letu

Slyšíme jedoucí kufry, jedou po rovné podlaze – ty slyšíme po celý obraz

Hlas kamaráda: Můžeš mi vysvětlit, kde žes to pracovala?

Domi: Ve skladu kempingových potřeb

Hlas kamaráda: Ty? Počkej, Domi, cos tam jako dělala, vždyť ty na tohle vůbec nejseš.

Hlas kamarádky: Chtěl říct, že jsi nikdy nebyla na manuální práce.

Domi: No, tak jsem se kousla, byla jsem tam taky kvůli vám.

Hlas kamarádky: A prosím tě, ses přeci nepředřela. Jak dlouho jsi tam byla?

Domi: Ehm, dva tři týdny nebo tak...

Hlas: Vážení cestující, omluvte prosím zpoždění výdeje zavazadel. Z důvodu nedostatku letištního personálu se výdej zavazadel může zpoždit o třicet minut až hodinu.

Zvuk jedoucích kufrů z různých směrů

Hlas kamaráda: A tos jezdila s ještěrkou?

Smích

Jedoucí kolečka

Hlas kamarádky: Tam ale dělají samý divný lidi, ne? Jakože (*šeptem*) chudý a uprchlíci.

Hlas kamaráda: No, jasný, říkej uprchlíci na letišti, třeba se ti někdo přihlásí!

Domi: To že někdo pracuje ve skladu, neznamená, že je chudej nebo uprchlík. Je to normální práce.

Jedoucí kolečka

Cizí hlas: Já nevím, tak ty kufry vezmeme na palubu.

Cizí hlas: Máš mít jen příruční zavazadlo, to nemůžeš. Normálně by tě vyhodili!

Zvuk vozíku na kufry

Cizí hlas: S dovolením, já jen, s dovolením, Excuse me, Pardone!

Cizí hlas: Prosím vás, můžete nám laskavě odvézt kufry? My tady nemáme prostor se zdržovat!

Cizí hlas: Ale já už mám úplně plno, paní, promiňte

Zvuk vozíku ze skladu

Hlas kamaráda: Domi, kam jdeš?

Domi (*vypravěčka*): Něco v tobě se rozsvítí, když se dotkneš toho chladného kovu. Letištní vozík. Něco v tobě je strašně šťastný, když cítí ten adrenalin. A ty...ty jedeš.

Zvuk vozíku z letiště

Cizí hlas: No to je dost, tady máte a ať vám nespádnou, to jsou Gucci!

Domi (*plačivě, šťastně*): Děkuju!

Hlas kamarádky: Pavle, proboha, Pavle, dívej!

Hlas kamaráda: Co? Co to do prdele dělá?

Hlas kamarádky: Ona...jede.

Rychlá kolečka

Domi heká, když zvihá těžké kufry

Domi: Děkuju!

Domi (*vypravěčka*): Jedeš a je to boží, před tebou se otevírá nekonečný prostor, tisíce zákrutů a uliček, tisíce ostrůvků, za kterými se schovává další a další kufr. A ty je vysbíráš všechny. Žádný

ti neuteče, když jich bude málo, projedeš to znovu a pak zase, dokud je všechny nebudeš mít naskladněné.

Cizí hlas: Hej! Dejte to sem, to je moje!

Cizí hlas: Give it back you moron!

Cizí hlas: Já se ale nechci!

Cizí hlas: To je příručák!

Cizí hlas: Já tam mám doklady!

Zuřivá, šíleně rychlá kolečka

Domi si vždy jazykem zamlaská jako by měla čtečku a ta ověřovala správnost zboží

Hlas kamaráda: Mám za ní jít?

Hlas kamarádky: Ty vole, stůj, tě přejede!

Hlas kamaráda: Tak co chceš dělat?!

Hlas kamarádky: Běž napřed

Hlášení: Gate C7 s destinací Kodaň se zavírá za patnáct minut

Hlas kamaráda: A mám zadržet letadlo vlastním tělem?!

Hlas kamarádky: Běž!

Domi: Červený středně velký Kik, černý malý Witchen, žlutý se štěnětem, černý velký Gucci!

Domi (*vypravěčka*): Vyklopíš to, na hromadu, kterou uděláš, vždycky se to přece musí vyklopit!

Tupé rány kufrů

Zaměstnanec: Stůjte! Tady Petr, volám posilu! (*Zarazí se*) Ne, počkejte...

Strašně rychlý zvuk projetí vozíku

Zaměstnanec: Sem, tudy, pojedte sem!

Hekání Domi a dunění házených kufrů

Prosvištění vozíku

Zaměstnanec: Haló? Volejte rovnou ředitele!

Zvuk odlétajícího letadla

Domi znaveně dýchá

Vrzání kožené pohovky

Ředitel: Dobrý den, slečno Váňová. Víte, vaše tempo je skvělé, nechtěla byste u nás pracovat?

Domi: Ehm, já nerozumím.

Postupně slyšíme hlasy vozíků z letiště

Vozíky: Já! Musí vzít mě! Ne, teď jsem na řadě! Pobleješ se! Víš, jak rychle jezdí?

Ředitel: Platíme sto osmdesát na hodinu. Pojdte to zkusit, na dvě hodiny, to máte tři sta šedesát korun. Když se vám tu nebude líbit, peníze si necháte a už se nemusíme vidět.

Reklama: Kodaň! Místo, kde se plní sny!

Ředitel: Ale mám dojem, že by se vám tu líbit mohlo...

Domi: Skořicový šnek stojí pět set!

Zvuk svištícího vozíku